

VALLANKUMOUKSET TEOLLISUUSMAISSA

Kirj. Charles W. Wood.

QNKÖ kukaan tietoinen kuinka vallankumous tapahtuu teollisuusmaassa?

Minä olen sattunut näkemään ainoastaan yhden sellaisen. Kirjoitin siitä aikoinaan lehtiinkin kirjoituksen; mutta hyvin harvat edes siinäkään maassa missä tuo vallankumous tapahtui, ottivat uskoakseen, että sellaista ollenkaan on tapahtunut.

Se oli lystikäs vallankumous. Ensinnäkään kukaan ei sitä erikoisesti paljon halunnut, mutta ei kukaan paljon vastustanutkaan. Se oli hetken välttämättömyys ja meni lävitse esteettömästi. Kuitenkin sovittiin kaikilta tahoilta, että uusi järjestys tulisi olemaan ainoastaan väliaikainen ja sitten kun kriisikausi oli ohi, niin ihmiset melkein yksimielisesti päättivät palata vanhaan järjestykseen.

Vuosia on jo kulunut tästä tapahtumasta, mutta vanha järjestys ei vielääkään ole palautettu. Yleinen mielipide tuomitsi uuden järjestyksen täydellisesti. Koko koneisto, mikä oli työskennellyt niin ihmeellisesti, hajotettiin kappaleiksi ja haudattiin ilman hautausmenoja mutta kuitenkin ei vanha koneisto — se joka oli murtunut — ruvennut työskentelemään.

Aivan pian hyvinvointi maassa alkoi rappeutua. Vuoden päästä olivat asiat jo paljon huonommin. Kaksi vuotta myöhemmin sen maan teollisuuslaitoksia kaikkialla suljettiin tukkukaupalla ja miljoonia ihmisiä joutui työttömäksi. Rikosaalto lakaisi kansakunnan. Ihmiset joutuivat melkein epätoivoon ja he ovat tulemassa yhä epätoivoisemmiksi päivä päivältä. Heidän keskuudessaan puhutaan paljon "vallankumouksesta," mutta koko juttu päättyy ainoastaan puhumiseen siitä, sillä 100,000,000 asukkaan keskuudessa ei ole ketään joka tietäisi kuinka vallankumous teollisuusmaassa suoritetaan.

Ette ehkä ole koskaan kuullut tästä maasta josta minä puhun, siksi että sille

ei ole paljon lainattu huomiota kuluneen vuosisadan mailman vallankumouksuutisissa.

Tämä maa tunnetaan nimellä Yhdysvallat. Se sijaitsee Pohjois-Amerikan mantereella ja se vallankumous, josta mainitsin, tapahtui vuonna 1918.

Koko vuoden oli tämä maa ollut sodassa Saksaa vastaan ja yleisenä mielipiteenä oli, että sota täytyy voittaa. Kuitenkaan ei tämä maa siihen asti ollut edes tärkeänä tekijänä sodassa, puhumattakaan siitä, että se kykeneisi sitä voittamaan. Keväällä 1918 huomattiin missä oli vika. Maassa oli kylliksi raaka-ainelähteitä, oli välineitä ja miesvoimaa, mutta niitä ei voitu käyttää tehokkaasti tappelussa, siksi että puuttui yhdistettyä toimintaa. Tuotantoa harjoitettiin "meni ei tuli" periaatteen mukaisesti, siten kuin yksilöyritteliäisyys määräsi. Sotahallitus teki parhaansa asiain järjestämiseksi, mutta se ei voinut järjestää edes itseäänkään. Armeija määräsi laivaston tarpeet ja päinvastoin. Rautatiehallinto kilpaili laivanrakentamisen ja ampumatarpeiden valmistamisen kanssa. Kaikki oli toivottomassa tilanteessa, kunnes maan teollisuudet yhdistettiin ja määrättiin insinööriekspertit valmistamaan yhdistetyn toiminnan suunnitelman.

Kukaan ei sanonut tätä vallankumoukseksi, mutta se muutti maan teollisuuden muodon yhdessä hetkessä, ja synnytti voiman mikä hämmästytti maailmaa. Myönnettäköön että se oli ainoastaan sotavoimaa ja että kukaan ei ajatellut käyttäen samoja menettelytapoja rauhan aikana. Kuitenkin tosiasiaksi jää, että tuotanto myyntiä varten oli silloin järjestetty tuotannoksi käyttöä varten ja että yhtäläisyysperiaate alkoi anastaa kilpailuperiaatelta tilan meidän teollisuuselämässä.

Koko koneisto luonnollisesti hyljättiin yhteisestä suostumuksesta, noin seitsemän minuuttia välirauhan allekirjoituksen jälkeen.

“Takaisin normaalikauteen” on ollut sotahuutonamme sen jälkeen. Takaisin tehotuuteen ja myyntiä varten tuottamiseen. Takaisin kilpailuun markkinapaikoista ja samoihin olosuhteisiin, mitkä sodan aiheuttivat. Takaisin järjestelmään mikä on murtunut mitättömänä.

Luonnollisesti on muutamia “vallankumouksellisia”, jotka ehdottavat toisenlaista suuntaa. Mitten mitä he ehdottavat? Minä olen kykenemätön sitä ymmärtämään.

Kommunismia? Kyllä, mutta kuinka? Proletariaatin diktatuuria? Ei kuulosta pahaltakaan, mutta mitä on proletariaatti joka pyrkii takaisin “normaalikauteen” sen sijaan että pyrkisi määräysvaltaan? Kuinka voidaan hallitsevan luokan määrättävissä oleva voima vallata käsiimme? Nämä kysymykset pakoittavat menemään takaisin minun alkuperäiseen kysymykseen: Kuinka vallankumous suoritetaan teollisuusmaassa?

Useimmilla vallankumouksellisilla on sangen selvä kuva siitä, kuinka vallankumoukset on suoritettu menneisyydessä — silloin kun maat ovat olleet mieluummin poliittillisia kuin teollisia. Se ei ollut huono ajatus silloin perustaa poliittinen puolue. Puolue ei ehkä ole ollut laillinen, mutta laitton puolue olikin enemmän sovelias vallankumoukselle.

Silloin oli kiihotuskirjailijoita ja maanalaisten propagandan harjoittajia intellektuaalien keskuudessa. Toiminnan komitea voi tehdä avoimen julistuksen ja kansa nousi puolustamaan vapauttaan.

“Hälyytä isoisa, hälyytä.” Puhaltakaa torviinne. Kuuluttakaa vapautta yli maan! Kokoontukaa yleiselle torille ja vaatikaa tyranni tilille teoistaan.

Ne olivat onnen päiviä nuo kun vallankumoukset voitiin voittaa innostuksella. Kaikki mitä tarvitsi tehdä oli saada ihmiset kyliksi vihaisiksi — “halukkaiksi kuolemaan aatteen puolesta” niin silloin kaupungintalo, oikeushuone tai joku muu sellainen: räjähti ilmaan, taikka “Bastilja” valloitettiin äkkiryssä ja jokainen tiesi, että vallankumous oli tapahtunut.

Eikös olekin hiton rasittavaa olla vallankumouksellinen tällaisina aikoina —

jolloin kukaan ei tiedä miten vallankumoukset tapahtuvat? Mitä sitten tulee joukkojen “oikeaan” mielentilanteeseen saamiseen, niin se on mitä vaikein tehtävä varsinkin jäykkien ja välinpitämättömien amerikalaisen keskuudessa. Hetken innostukset eivät ole heille tuottaneet mitään enään monina vuosina. He ovat aina joskus voittaneet vaaleissa — jotakin poliitikoitsijoille, mutta se on loppunut siihen. Heille on tuotu herättäjiä ja he ovat saaneet jotakin niiltäkin, mutta muutaman viikon perästä asiat ovat ennallaan.

Voidaan sanoa historiallisena tosiseikkana että Yhdysvaltain kansa on sisällissodan jälkeen tullut jatkuvasti vähemmän taipuvaksi minkäänlaisiin hetkellisiin huumauksiin ja innostuksen purkauksiin. Oli kuitenkin yksi poikkeus. Fanatillinen innostus puhkesi uudelleen v. 1917. Mutta suuri enemmistö kieltäytyi jäykästi edes siihenkään lankeamasta, ennenkuin olivat varmoja, että “parhaat” ihmiset olivat jo linjalla. Tänä päivänä, ellen erehdy, he yleensä katuvat, että he sittenkään sitä tekivät.

Vallankumouksellinen konetekniikka.

Luulen olevan asianmukaista ottaa huomioon tässä, että jälkeen sisällissodan Yhdysvallat on tullut mieluummin teolliseksi kuin poliittilliseksi maaksi. Jatkuvasti vähemmän on asioita toimitettu fanaattisuuden kautta ja enemmän lainattu huomiota insinööritieteelle. Ei hullu isänmaallisuus v. 1917 paljonkaan Saksaa vahingoittanut, vaan tarvittiin insinööritiede murtamaan Hindenburgin linjan.

Eikö tämä anna meille minkäänlaista käsitystä mitä on todennäköisesti tapahtuva Yhdysvalloissa? Koko maailma on vallankumouksellisuudessa. On tuskin uskottavaa, että maailmassa tapahtuneet muutokset jättävät tämän maan muuttumattomaksi. Jonkunlainen vallankumous tulee täällä olermaan, mutta kuinka se tulee tapahtumaan?

Tuleeko se siten, että ihmiset tulevat kyliksi kiihottuneiksi? Jos niin, niin kuinka vihaisiksi heidän täytyy tulla? Suorite-

taanko vallankumous suurilla joukkokouksilla ja työttömäin paraateilla? Tuleeko rahvas paljastamaan rintansa kapitalistien konetykeille Union squarilla? Taikka tuleeko proletariaatti marssimaan ylös Fifth Avenuea ja valtaamaan rikasten palatsit?

Minun täytyy tunnustaa että olen itse perinyt jossain määrin vallankumouksellisen luonteen ja minua harmittaa, että olen pakotettu laimentamaan kenenkään innostusta, mutta kuitenkin minä ajattelen, että vallankumous ei tule juuri tällä tavalla, sillä me olemme teollisuusmaassa ja vallankumoustehtävät ovat erilaiset.

Ennen vanhaan, rikkaan palatsin valloittaminen oli vallankumous jo sellaisenaan. Rikkaan palatsi sijaitsi mäellä ja maaorjain maat olivat sen ympärillä. Kun palatsin kellarit tyhjentyivät tarvitsi maaorjain vaan mennä sinne missä olivat tavanneet ollakkin ja jos he olivat unhoittaneet korjata satoa aittoihinsa he voivat sen tehdä vieläkin ja raahata saaliinsa suurelle mäelle.

Tuskin kuitenkaan voidaan menetellä samalla tavalla Fifth Avenuella. Kun jääkaapit siellä tyhjentyvät ne tavallisesti täytetään eri tavalla. Joku voi mennä kyllä telefooniin ja kutsua ylös Parkin ja Tillfordin. Kuka hyvänsä nykyaikainen työläinen voi varmasti tämän tehdä. Mutta rouva Tillford on voinut mennä ulos ja unhoittanut jättää ketään perheensä jäsenistä vastaamaan telefooniin. Tämänlaatuiset vallankumoukset saattavat ihmiset häiriötilaan ja sitäpaitsi vielä on mahdollista että telefontytöt voivat itsekin olla kävelyllä boulevardilla sen sijaan että istuisivat keskusasemalla toimessaan ennenkuin uudet asukkaat ovat asettuneet paikoilleen.

Sitten mistä esimerkiksi ruokatavara-kauppaan saadaan kanoja? Ne varastot mitä voidaan löytää voivat kestää korkeintaan pari viikkoa. Ja missä Mrs. Borden pitää lehmänsä? Maito laitettuna pulloihin voi olla hyvää, mutta saada sitä yhtämittaisesti, täytyy olla lehmä jossakin.

Liha, uudet kengät ja vaatteet? Miten ihmiset voivat näitä saada — teollisessa si-

vistysjärjestelmässä? Ne saadaan työn välityksellä luonnonlähteistä, joten ei voi olla kysymystäkään siitä, etteikö ne kuuluisi työläisille. Mutta kuinka he saavat niitä ja miten he tulisivat niitä saamaan vallankumouksen aikana ja jälkeen teollisuusmaassa jos vallankumous alkaisi vaikkapa nyt Union Squarella? Lehmiä ei ole Union Squarella. Siellä ei myöskään ole kaivoksia, ei nahkuriverstaita, ei teräsmyllyjä, eikä kauppalaivastoa. Kuitenkin ilman näiden teollisuuksien jatkuvaa toimintaa elämä teollisuusmaassa olisi aivan mahdotonta.

Vastaus tähän luonnollisesti on että näitä välttämättömiä elintarpeita tuottavat laitokset on pidettävä toiminnassa, mutta ainoa keino millä ne voidaan pitää jatkuvasti käynnissä on työläisten teollisuuslaitain järjestyminen työmaalla. Useimmat vallankumoukselliset tänä päivänä myöntävät, että poliittisella toiminnalla yksistään ei voida vallankumousta suorittaa, mutta he eivät ehdota mitään tehokasta siihen lisäksi. Ei vielä tuotantolaitosten valtauksellakaan suoriteta vallankumousta jos ei valmistauduta niitä pitämään jatkuvasti käynnissä.

Tärkeimpänä tekijänä kuitenkin tänä päivänä Amerikassa on uusi unionismi, mikä on välinpitämätön hetkellisille huumauksille. Uusi unionismi on vallankumouksellinen niin pitkälle, että vanhan teollisuusunionismin ei koskaan voitu uneksiakaan olevan. Sen pyrkimyksenä on enemmän kuin saada työläiset yhteen suureen yhdistymään. Sen pyrkimyksenä on järjestää työ — mikä tarkoittaa mailman työn järjestämistä. Kun työväenluokka on todellisesti järjestetty, on se valmis tekemään paljon merkitsevämpääkin kuin on lakkoutuminen — vieläpä enemmän merkitsevää kuin on "tuotantovälineitten anastaminenkin." Se on järjestynyt käyttämään tuotannonvälineitä, pitämään koneet käynnissä, pitämään yllä tuotantoa ja jakoa tehokkaalla tavalla.

"Vailla kumoushenkeä," tavallisesti kuulee professionalisten radikaalien sanovan Amerikan työväestöstä.

“Joukot täällä kyllä valittavat ja kärsivät, mutta ne eivät kapinoi.” Näyttää enemmän johdonmukaiselta, että tapahtumat kulkevat, tällaisessa maassa kuin tämä on, ei tunteellisuuden vaikuttamina, vaan tieteellisten ja teknillisten lakien määrääminä.

Uusi I. W. W.

I. W. W. työläisten järjestönä on tehnyt edellämämainitunlaisen havainnon. Sen toiminta on keskitetty teknilliseen ohjelmaan. Useat A. F. of L. unionit ja riippumattomat järjestöt, kuten Amalgamated Clothing Workers, tähtäävät samaan suuntaan toiminnallaan. Niiden tarkoitus ei ole “hyljätä luokkataistelua,” vaan ne ovat alkaneet ymmärtämään että luokkataistelu ei ole ainoastaan kamppailua työnantajaluokkaa vastaan, vaan että se on taistelua työväenluokan vallasta ja vapaudesta, eikä ainoastaan siitä asemasta mikä kapitalisteilla on tänä päivänä.

Työnantajaluokalla ei ole vapautta. Se on omien epäinhimillisten pyrkimystensä orjuuttama. Sillä ei ole voimaa eikä mautta suojella itseään “paniikeilta,” taloudellisilta häiriöiltä eikä sodilta. Jos työläiset haluavat saada todellista voimaa, heidän ei tule yrittää sitä kapitalistiluokalta, vaan omalta itseltään. Heidän tulee olla tietoisia siitä, mistä ja miten se tulee. Heidän ei tule oppia käyttämään teollisuuksia yhtä hyvin kuin kapitalistiluokka, vaan paljon paremmin ja tehokkaammin.

Heidän tulee tehdä koneet sopiviksi miehille työskennellä, eikä ainoastaan miehille mutta naisille ja lapsille myöskin.

“Heidän tulee poistaa, kuten Charles P. Steinmetz sanoo, kaikki senlaatuiset työt jotka eivät johda minnekään, jotka eivät tarjoa jokaiselle yksilölle mahdollisuutta käyttää omia luonnollisia taipumuksiaan, ja jotka eivät edistä ihmiskunnan yleistä hyvinvointia.”

“Yksi suuri unio” oli ennen vanhaan kyllin hyvä motto. Järjestää työläiset kaikki yhteen unioon, ja jos jossakin vissillä teollisuusosastolla syntyisi työrettelöitä, niin kaikki työläiset siinä teollisuudessa lakkasivat työstä.

Tämä oli mukaansa tempaava ajatus ja tieteellisesti todistettavissa. Mutta se ei ollut vallankumouksellinen. Se sisälsi täydellisen ohjelman tuotannon pysäyttämiseksi, vaan ei ajatustakaan miten tuotantoa voitaisiin pitää jatkuvasti käynnissä.

Nyt uudempi ajatus on järjestää tuottamista varten: ja tämän tarkoitus ei ole järjestää työläiset haaleissa — vaan järjestää heidät työmaalla. Työläiset tulee järjestää työn tekemistä varten eikä työn lakkauttamista varten. Heidät tulee järjestää jatkamaan tuotantoa ja jakoa jokaisessa tärkeässä teollisuudessa, ja tuottaa ja jakaa paljon tehokkaammin kuin kapitalistinen tuotanto- ja jakojärjestelmä on voinut tehdä.

Tämä ei ole periaatteellinen uskontokysymys. Ei se ole kaunopuheen tai väitteen aihe. Ei ole kysymys politiikasta, laista, tai hallituksesta. Yksinkertaisesti on kysymys insinööritieteestä ja teollisuustekniikasta, sillä tämälaiset vallankumoukselliset pyrkivät asettamaan kaiken painostuksen teknilliselle ohjelmalle.

On paljon merkitsevä seikka, että I. W. W. liiton virallinen kuukausijulkaisu, One Big Union Monthly (Yhden suuren union kuukausijulkaisu) muutettiin Industrial Pioneeriksi (Teollisuuden Tienraivaaja). On huomattava seikka että I. W. W. liittoon kuuluvat työläiset yli maan eivät enään harjota propagandaa tuotantovälineitten omistamiseksi ainoastaan, mutta suunnittelevat myöskin niiden jatkuvaa käyttämistä.

Kutka sitten vastustavat tällaista ohjelmaa? Voimakkaamman vastustuksen minä olen huomannut tulevan joittenkin “socialisteiksi” ja “kommunisteiksi” itseään kutsuvain taholta. Ehdottomiksi vallankumouksellisiksi he luulottelevat itseään ja minä en epäile heidän vilpittömyyttään. En usko, että heissä olisi edes yhtä prosenttia kapitalistien palveluksessa olevia urkijoita, sillä kapitalismi on vieläkin liian lyhytnäköinen käyttämään tilaisuutta hyväkseen tältä kannalta. Kapitalismi kylläkin huomaa punavaaran, mutta se näkee sen siellä missä sitä ei ole ja sen sijaan on niin kiintynyt saalistamiseen, että kun se kuulee työläisten puhuvan tuotannon te-

hostamisesta, ajattelee se typerästi, että "he ovat hyljänneet hullut ajatuksensa."

Tosiasiaksi kuitenkin jää, että kapitalismi voi kukistaa minkä liikkeen hyvänsä, vaikka se olisi kuinka laajalle levinnyt, jos sen liikkeen pyrkimyksenä ei ole tuotanto- ja jakokoneiston käynnissä pitäminen. Mutta ei löydy sellaista voimaa maailmassa, joka pystyisi kukistamaan järjestelmän, mikä pyrkii tuotantoa häiritsemättömästi jatkamaan ja tehostamaan.

On totta, että teollisuushallinto v. 1918 hajotettiin, mutta ei ulkopuolisesta pakotuksesta. Jos tuo joukko, joka kontrolloerasi tuon kokeilun yhdistetystä toiminnasta, olisi halunnut jatkaa kontrolliaan, olisi valtio aivan itsestään tullut avuttomaksi. Tämä joukko oli todellinen hallitus ja se komensi armeijaa ja laivastoa samoinkuin kaikkea muutakin toimintaa Yhdysvalloissa.

Jos Amerikan työväenluokka järjestyisi teollisesti, sen sijaan että kiisteleisi kansalaisten järjestämisestä, nimittäen täten muodostettuja järjestöjä yhdellä tai toisella nimellä, niin se voisi heti käyttää hyväkseen kaiken sen voiman minkä teollisuuskoneisto voi synnyttää.

Tilanne.

Ehkäpä se ei voi olla todistettavissa, että teollisuusmaassa voi olla vallankumousta. Ehkäpä on välttämätöntä, että tilanteen täytyy kehittyä huonommaksi, siksi kunnes ihmiset näännyttävät itsensä nälkään hylkäämällä teollisuuden ja palamalla takaisin yksilölliseen maanviljelykseen ja ottamalla käytäntöön väärät puutikut aurojen tilalle. Teollisesta Itävallasta, Saksasta ja Amerikasta emme vielä ole nähneet mitään sellaista, mikä synnyttäisi meissä toivoa; mutta kuitenkin kolme tosiseikkaa on vihdoinkin meille selvillä.

Ensimmäinen: Että kapitalismi on osoittautunut kykenemättömäksi. Rahanerot ovat kolme vuotta koettaneet saada kapitalismin toimimaan samoten kuin se toimi en-

nen sotaa, mutta he ovat yrityksissään surkeasti epäonnistuneet.

Toinen: Että sellainen vallankumous, jota jotku ovat uneksineet, ei voi tapahtua teollisuusmaassa, sillä nykyaikainen teollisuus on kysymys, ei konservativisista tai radikaalisista ajatuksista, mutta kollektiivisesta tekniikasta.

Kolmas: Silloin kun teknillisessä ohjelmassa ei ole mitään, mikä kieltäisi radikaalien kehittämästä omia ajatuksiaan, niin ei ole mitään mikä estäisi heitä vilpittömästi yhteistoiminnasta konservatiivisilla mieliteillä varustettujen mekanikkojen, maanviljelijäin ja insinöörien kanssa, joilla sattuu olemaan järkeä haluta olla jatkuvasti ruokittuja.

Vallankumous minun käsitykseni mukaan — ainoa menestyksellinen vallankumous teollisuusmaassa — voi olla niukka verestä ja väreistä, ja vieläpä tulisista fraaseistakin. Se kuitenkin tulee olemaan todellinen vallankumous ja se ei tule ainoastaan hävittämään kapitalismin, mutta koko sen talousjärjestelmän maanpäältä. Se tulee tuottamaan elämänjärjestyksen jossa luodaan, eikä hävitetä; jossa tehdään hyödyllistä työtä, eikä kuluteta yhdeksän kymmenettä osaa inhimillisestä energiasta tavaroiden myymiseen ja omaisuuksien suojelemiseen, kuten nykyisen järjestelmän vallitessa ollaan pakotettuja tekemään.

(N. Y. Callista.)

Gompersin palkka